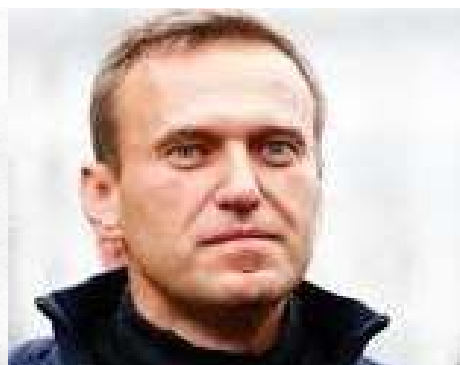

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

DRETS HUMANS ?

- Editorial - Robert Badinter, el gran abolicionista de la pena de mort
- Un món sense tortura
- Crides ACAT en favor de les dones
- Pare Joan Botam
- Llar Àngel Guimerà, o la història d'una visita anunciada
- Petita història dels drets humans
- Julian Assange i la seva possible extradició als EUA
- Aleksei Navalni
- L'assassinat de Salvador Puig Antich
- Kenneth Smith, asfixiat amb nitrògen
- Resum de l'assemblea de l'ACAT
- Violència i fàbrica de culpables a Chiapas
- Crides dels socis, desembre, gener, febrer
- Titulars i darreres notícies
- Recomanacions, Classics de la pau i la noviolència
- Camí de la Creu 2024

Editorial - Robert Badinter, el gran abolicionista de la pena de mort

Robert Badinter acaba de morir el 9 de febrer de 2024. És de justícia dedicar-li aquest editorial, ja que ell va ser un dels grans lluitadors mundials contra la pena de mort en un ambient molt hostil. Reproduïm aquí un article ja publicat en un altre butlletí de l'ACAT.

Acabo de visionar un vídeo d'aquest personatge i se m'ha posat la pell de gallina. Ja havia llegit abans els seus llibres. Quina integritat! Quines idees més clares! Ell, amb la seva experiència, veia que la pena de mort no resolía res. No era un abolicionista qualsevol. Sempre repetia que "el fet que l'administració mati per explicar a la gent que no s'ha de matar" no era un axioma ètic.

Badinter era llavors un gran advocat francès especialista en salvar condemnats a la pena capital. En va arribar a salvar cinc. Tots els que eren susceptibles de ser condemnats el reclamaven com a advocat defensor.

Tot va començar amb el procés Buffet i Bontemps. Ell fou l'advocat defensor d'aquest darrer, i quedà profundament marcat pel fet de no haver pogut salvar-lo de l'execució malgrat que en Bontemps no havia assassinat ningú, només havia servit de còmplice a Buffet. Badinter anava cada dia a la presó, abans del procés, a veure el seu client. I després de la sentència va escriure als pares d'en Bontemps i els va assegurar que el seu fill, que els estimava molt, no havia matat ningú. La sentència havia glaçat el cor de Badinter.

Un temps més tard, el gener del 1976, s'esdevé a França un segrest d'un nen de 8 anys acompanyat d'una demanda de rescat, cosa que commou profundament la població. Era notícia preponderant a totes les cadenes de TV. Un tal Patrick Henry va dir per la TV que "aprovava la pena de mort en aquests casos. Ningú no té el dret d'atacar la vida d'un nen".

Posteriorment, la policia va descobrir el cadàver del nen en un pis llogat per Patrick Henry. Llavors, els propis pares d'en Patrick van demanar públicament la pena de mort pel seu fill.

En un context tan dramàtic, en què advocats importants refusaven defensar-lo, va irrompre Badinter i un altre advocat, que van començar a organitzar la defensa d'en Patrick. Van convocar eminents professors d'universitat i premis Nobel, i també un capellà de presons per intentar convèncer el Jurat sobre la irracio-

nalitat i la inhumanitat de la pena de mort. El jurat era compost per 3 dones casades, sense professió, i 6 homes: un artesà, un obrer, un agricultor, un empleat, un comerciant i un director d'escola.

Després de les intervencions dels "tècnics" convocats i del segon advocat, en Badinter va mirar fixament els membres del jurat i els va demanar, molt emocionat, que fossin conscients que la vida d'un home depenia només d'ells, donat que el president de la República ja havia refusat atorgar feia poc una mesura de gràcia per a Christian Ranucci, un altre condemnat a la pena capital, malgrat els molts dubtes existents sobre la seva culpabilitat. En Badinter, entre altres coses, va argumentar que el mateix Patrick Henry, després de la sentència de Buffet i Bontemps, es trobava entre la multitud, davant del Palau de Justícia, cridant: "**Ma-teu-los!**". I la pregunta és: llur execució el va dissuadir del seu terrible crim ulterior?

Quan a Patrick Henry li van donar la paraula final va declarar: "*Em sap greu des del fons del cor. Des de feia temps volia demanar perdó als pares del nen que vaig assassinar. Jo els volia dir l'horror que sento pel que he fet perquè no ho puc reparar*". I ja, amb la veu trencada, va finalitzar: "*no puc més!*". El veredict final va ser la reclusió a perpetuïtat. Els abolicionistes havien guanyat.

Els altres casos salvats per Badinter de la pena de mort van ser: els de Michel Bodin, Mohamed Yahiaoui, Michel Rousseau i Jean Portais.

El 1981, el nou president electe, François Mitterrand, va nomenar Badinter ministre de Justícia, amb un mandat preponderant: **ABOLIR LA PENA DE MORT A FRANÇA!**

Repeteix que el carisma de Robert Badinter va ser imprescindible per abolir-la a l'Assemblea Nacional francesa, el 18 de setembre del mateix any, amb un resultat de 363 vots a favor i 117 en contra, si es té en compte que la vigília, el 17 de setembre, Le Figaro havia publicat una enquesta on el 62 % de les persones interrogades es declaraven a favor de la pena capital i només el 33 % en contra.

Emili Chalaux i Ferrer
president d'ACAT

Un món sense tortura

Durant els anys de la Guerra Freda, els Estats Units van enviar a Amèrica Llatina a agents de la CIA i l'FBI per a instruir en tècniques de tortura, com **Daniel Anthony Mitrione**, destinat al Brasil, República Dominicana i l'Uruguai com a alt funcionari de l'United States Agency for International Development. En 1969, Mitrione va arribar a l'Uruguai per transformar la tortura en un procediment rutinari de la policia.

El seu lema era: *“El dolor exacte en el lloc exacte en la quantitat exacta per a aconseguir l'efecte desitjat”*. Mitrione va utilitzar el soterrani de la seva pròpia casa a Montevideo per a ensinistrar sobre l'ús de l'electricitat en els interrogatoris. Cantrell, agent de la CIA, ha relatat que Mitrione va ordenar segrestar quatre indigents (tres homes i una dona) i els va torturar personalment, aplicant diversos voltatges en les zones més sensibles del cos (ulls, genives, genitals). Els quatre van morir. Mitrione va apuntar que l'assassinat i la desaparició del torturat era la fase final del procés, però mentre s'utilitzava l'interrogatori, convenia mantenir l'expectativa de sobreviure: *“Sempre cal deixar-los una esperança, una remota llum”*.

En cas contrari, l'interrogat podria morir sense proporcionar cap informació. Mitrione mai va experimentar problemes de consciència: *“Aquesta és una guerra a mort. Aquesta gent és la meva enemiga. Aquest és un treball dur, algú ha de fer-lo, és necessari. Ja que em va tocar a mi, ho faré a la perfecció. Si fos boxador, tractaria de ser campió del món, però no ho soc. No obstant això en aquesta professió, la meva professió, soc el millor”*.

El 31 de juliol de 1970 els Tupamaros van segrestar a Mitrione, demanant l'alliberament de 150 presos polítics. El govern uruguaià es va negar, després de consultar amb els Estats Units. El 9 d'agost Mitrione va ser assassinat i el seu cadàver abandonat en un Buick estacionat el barri de la Unió de Montevideo.

El govern uruguaià va condemnar els fets, afirmant que Mitrione era *“un heroi silencios que havia actuat amb la major dignitat en comeses en pro de la pacífica convivència d'homes i nacions”*. Ronald Ziegler, secretari de Premsa de la Casa Blanca, va afirmar que el poble americà *“s'unia al President Nixon per a condemnar aquest crim a sang freda contra un ésser humà indefens. La dedicació de Mitrione a la causa del progrés pacífic en un món ordenat, roman com a exemple per als homes lliures”*. Frank Sinatra i Jerry Lewis van organitzar un concert d'homenatge a

Richmond, recaptant fons per a la família. El director de cinema Costa Gavras va recrear el segrest i l'assassinat en **Estat de setge** (1972), aconseguint una brillant anàlisi de la ingerència estatunidenca a Amèrica Llatina.

La tortura respon a una política premeditada de deshumanització de l'adversari. Es pretén intimidar, castigar, coaccionar. La raó de ser de la tortura no és aconseguir informació, sinó propagar el terror, reprimir la dissidència, humiliar, desmoralitzar. L'escriptor Jean Améry, supervivent d'Auschwitz, va sofrir un horrible suplici en la fortalesa de Breendonk, on els nazis el van suspendre en l'aire amb unes corrioles i el van deixar caure al buit, trencant-li tots dos braços. En escoltar com cruixien els seus ossos, Améry va sentir que una cosa irreparable es feia miques en el seu interior. *“Qui ha sofert la tortura, ja no pot sentir el món com la seva llar”*, escriuria anys més tard. Incapaç de conivre amb els seus records, se suïcidaria a Salzburg en 1978.

És possible superar la tortura? No ho sé. No he passat per aquesta terrible experiència. André Malraux afirmava que la mort no és res enfront de la tortura. Per al torturat, *“fora del sofriment físic no hi ha res real”*, escriu en **La condició humana**.

Desgraciadament, la tortura no ha desaparegut. els Estats Units continuen torturant a Guantánamo i en nombroses presons secretes de la CIA i la Marina de Guerra. Rússia, Israel o la Xina no mostren més respecte amb els drets humans. I a la UE continuen apareixent casos, **inclosa Espanya, condemnada pel Tribunal Europeu de Drets Humans en onze ocasions per tractes inhumans o degradants**.

Somnio amb un món sense tortures. És un somni utòpic, difícilment realitzable, però és un horitzó ètic al qual no podem renunciar.

Rafael Narbona
Filòsof, escriptor i crític literari

Crides ACAT en favor de les dones

A l'ACAT, un dels mitjans de denúncia de la vulneració de drets humans i de difusió de les seves accions, són les Crides urgents i les Crides europees als socis.

Quant a les Crides, si mirem les realitzades en aquests dos darrers anys, 2022 i 2023, són menys en número les que l'ACAT ha proposat en favor de dones que les que ha fet a favor d'homes.

Hi ha menys dones preses que homes. Els murs de les presons espanyoles custodien, avui en dia, un total de 4.015 dones, d'un total de 56.000 interns aproximadament. Una xifra molt baixa en relació amb la que representen els homes reclusos, però no tant en comparació a la que representen aquestes en altres països veïns. L'Estat espanyol té el rècord de població reclusa femenina en l'àmbit europeu. També podem considerar que, entre els condemnats a mort a escala mundial, les dones representen menys del 5%. A Espanya la situació de la dona encarcerada als centres penitenciaris és, i ha estat sempre, una realitat silenciada. Les presons no són una excepció al sistema masculista que impera a la nostra societat. L'explicació a aquestes dades es troba en el fet que Espanya és el país amb menys alternatives a la pena privativa de llibertat. A aquests fets s'hi afegeix la dificultat de l'exercici de la maternitat a les presons. L'ordenament jurídic espanyol contempla la possibilitat d'acompanyament del menor de tres anys a càrrec de la mare privada de llibertat.

No només són casos de dones privades de llibertat les que són objecte de l'acció de l'ACAT. Podem trobar Crides per a defensores dels drets humans, per a dones detingudes injustament, desaparegudes, torturades i condemnades a mort. Constatem que l'ACAT ha proposat més Crides en favor de dones que les que ha fet en favor d'homes. Podem pensar en diverses raons per a aquest fet, però potser les més significatives són: la majoria d'activistes i defensors dels drets humans són homes, ja que ells tenen menys responsabilitats en la llar, donat que són les dones les qui han de tenir cura de la llar, dels fills i dels pares grans o malalts; d'altra banda, la dona denuncia menys, per por personal o per por que la família pateixi represàlies, i, per tant, són menys els casos que arriben a l'ACAT pels quals actuar.

L'any 2022 s'han fet les següents Crides per a dones: el febrer, per Sultana Sidi Brahim Khaya, defensora de drets humans al Marroc, per Lo Thi Hoa, activista a Vietnam, per Verónica Razo Casales, activista a Mèxic, que va ser detinguda amb el seu germà Erick Iván, el qual posteriorment fou alliberat, però ella no; el març per Svetlana Tikharovskaia, que va ser escollida presidenta a Bielorrússia, però no fou reconeguda com a tal; el maig per Awasum Mispa Fri, defensora dels drets humans a Camerun; l'agost per Miriam Miranda, defensora dels drets humans a Hondures; el setembre per Kenia Fernández, defensora dels drets humans a Mèxic; l'octubre per Huang Xuequin, periodista feminista a la Xina; el novembre per Lichita, nena desapareguda a Paraguai i altra vegada per Awasum Mispa Fri, opositora política a Camerun.

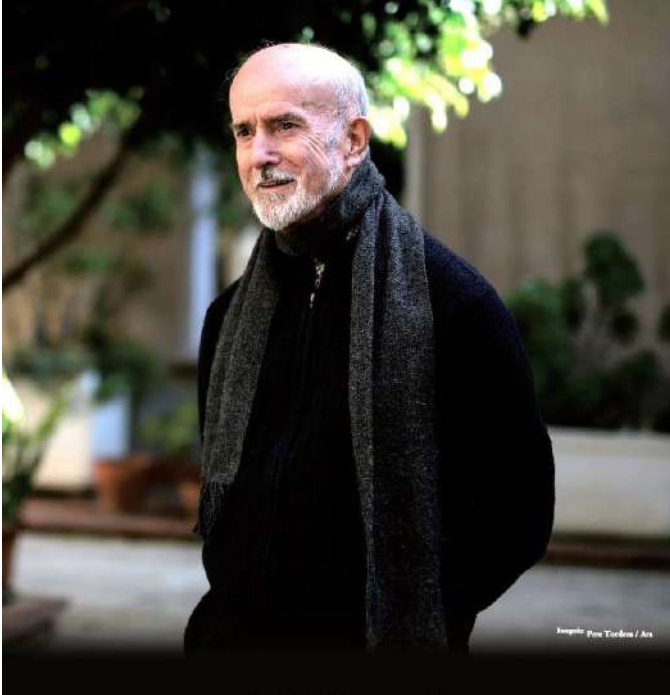
L'any 2023 s'han fet les següents crides per dones: el febrer, altra vegada per Huang Xuequin, de la Xina, i per Vilma Núñez, ciutadana de Nicaragua a qui el govern va treure la nacionalitat; el març per Floriane Irangahive, periodista de Burundi; el juliol per Saïda el Alami, defensora dels drets humans i usuària de xarxes socials al Marroc, i altra vegada per Kenia Hernández de Mèxic; l'agost per Irina Danilovitch, defensora dels drets humans a Rússia; l'octubre, altra vegada, per la detenció arbitrària de Kenia Inés Hernández Montalván, dona indígena amuzga, de Mèxic, advocada i defensora de drets humans.

Alguna vegada, en comptes d'alertar i actuar sobre un cas particular, es fa per un col·lectiu, que també inclou dones, com l'abril del 2022 per les comunitats indígenes de Mèxic; a l'agost del 2022, la Crida va ser pels manifestants civils, defensors dels drets humans a Hondures; també l'agost pels activistes militants de Guinea; el desembre per les dones preses polítiques de Nicaragua. El gener del 2023 va ser pels defensors del medi ambient d'Hondures; el febrer va ser per les víctimes de la guerra a Ucraïna, i també pels ciutadans de Nicaragua als quals el govern va desposseir de la nacionalitat; l'abril pels condemnats a mort a Myanmar, on va ser reintroduïda la pena de mort; el juny per les manifestants feministes a Mèxic; l'agost pels defensors del medi ambient a l'Índia; el novembre per les dones i les comunitats que defensen la terra a Hondures.

Montserrat Martínez i Deschamps
Secretària de l'ACAT

Pare Joan Botam

El passat 30 de novembre de 2023 ens va deixar el Pare Joan Botam (Les Borges Blanques, 1926), soci de l'ACAT i destacat membre de l'església i de la societat catalana. Els més vells de l'ACAT encara recordem la seva assistència i participació activa en moltes de les assemblees de la nostra entitat.

Home coratjós, pacifista i de fermes convenciments, la seva manera d'actuar estava amarada per una profunda estimació al país i al diàleg, especialment l'ecumènic. En la seva dilatada trajectòria va rebre molts premis; entre d'altres, el Premi Jaume Serra i Húnter, el 1956; la Creu de Sant Jordi, el 2010, i el 9è Memorial Cassià Just, el 2022.

Mai no oblidarem que l'any 1966, en ple franquisme, com a provincial dels caputxins, va acollir els estudiants de la famosa i històrica "**Caputxinada**" en un recinte relativament segur perquè poguessin dialogar.

Fou molt important la seva tasca de creació del "Centre Ecumènic", veritable motor del diàleg ecumènic en el nostre país.

Descansi en pau, Pare Joan!

Montserrat Martínez i Deschamps
Secretària de l'ACAT

Llar Àngel Guimerà, o la història d'una visita anunciada

Des que vaig arribar a l'ACAT, ara fa 12 anys, cada trimestre comprovo que es fa una petita contribució a una tal "Llar Àngel Guimerà", de Martorell, i m'havia picat la curiositat –més enllà de la meua funció de tresorer- què se'n feia. La resposta definitiva va arribar el passat dia 28 de desembre, d'innocents, quan l'Emili Chalaux, president de l'ACAT, i el qui això subscriu, vam anar a visitar-la.

El promotor d'aquesta iniciativa, mossèn Josep Maria Fabró i Gibert va finir just fa un any, i volíem veure què i com es fa la continuïtat de la seva feina, que es duu a terme en col·laboració amb Serveis Penitenciaris de la Generalitat. Avui gestiona la Llar l'Associació Social Cristiana de Voluntaris de Presons, que dirigeix una altra 'alma mater' del projecte, la Maria Camèlia Sarmiento, en estreta col·laboració amb la Fundació Privada Sant Antoni abat, de Vilanova i la Geltrú, que fa una feina similar al nostre país.

La manera en què ens van atendre la visita els responsables de la Llar va ser exquisida, gràcies a en Xavier Rubio -que fa de coordinador i va treballar estretament amb Mn Fabró- Jose Ramón "Picamar" -el "manetes" de la Llar- i va incloure una visita guiada a les estànries de la casa que tenen llogada. Menció especial per n'Esteve Miguélez, el qual ens ha ajudat a confegir aquest petit escrit.

Dir que la Llar és un lloc d'acollida de presos que d'una altra manera no poden fruit d'un lloc on allotjar-se quan surten de permís penitenciari es queda curt (sense aquest requisit, no podrien sortir). Els usuaris de l'allotjament de la Llar saben que aquests permisos són un salvavides, una aproximació a la llibertat que els espera més endavant, un bri d'esperança al qual s'aferren... i, per tant, són escrupolosament atents a les senzilles normes que gestionen la Llar: netedat, ordre, respecte. I van demostrar que la petita contribució de l'ACAT beneficia la grandíssima feina de la Llar, que és un homenatge a l'obra i memòria d'en Josep Maria Fabró.

Oriol Llobet Rivas
Membre de la Junta de l'ACAT

Petita història dels drets humans

Enguany fa 75 anys que es va produir la declaració universal de drets humans proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 10 de desembre de 1948. Per arribar a aquesta declaració ha calgut recórrer un llarg i dolorós camí ple de lluites i morts. Avui en dia trobem totalment i absolutament normals articles com: "*Tots els éssers humans neixen lliures i iguals en dignitat i en drets. Són dotats de raó i de consciència, i han de comportar-se fraternalment els uns amb els altres*". Però això no ha estat sempre així en la vella Europa.

El segle XVI acaba la Baixa Edat Mitjana i també l'estat feudal i aleshores s'inicia l'Edat Moderna i sorgeix l'Antic Règim com un sistema polític. Es considera que la durada de l'Antic Règim va del segle XVI al segle XVIII. Però varia en funció de cada país. A Espanya, per exemple, es va estendre fins al segle XIX. L'Antic Règim era una societat estamental caracteritzada per desigualtats civils. Aquesta es dividia en dos estaments ben diferenciats: Els privilegiats -compostos per la noblesa i el clero- i els no privilegiats, que era la immensa majoria de la població (entre el 90 i el 95%).

Els privilegiats posseïen la major part de les terres, monopolitzaven tots els càrrecs i estaven exempts de pagar impostos. La noblesa acumulava la major part de la riquesa i vivia de les rendes de la terra. El clero vivia de les rendes del seu patrimoni.

L'altre estament era la immensa majoria de la població i incloïa grups molt diferents, econòmicament i socialment: La burgesia incloïa els grans artesans, comerciants i banquers; era el grup més actiu econòmicament i la seva riquesa havia augmentat, però continuava marginada políticament i socialment. Les classes populars urbanes constituïen el segon grup del no privilegiats i el formaven part dels treballadors manuals de les ciutats. Finalment, el darrer grup eren els pagesos i constituïa el grup més nombrós de la població; estaven obligats a treballar les terres del grup dels privilegiats, als quals pagaven impostos i rendes molt elevats.

El grup dels burgesos és anomenat el tercer estat, ja que el primer i segon estat eren representats per la noblesa i el clero. El grup de les classes populars urbanes i els pagesos és anomenat el quart estat representat pel quadre del pintor Giuseppe Pellizza da Volpedo (*imatge al final de l'article*).

França estava sotmesa a una monarquia absoluta. L'autoritat reial tenia origen diví i el monarca concentrava tots els poders de l'estat fins al punt que Lluís XIV va afirmar que l'estat era ell. Els governats eren

súbdits sense cap dret. El rei estava auxiliat per unes institucions que l'assessoraven: els consells d'estat i el parlament, que era una institució nascuda a l'edat mitjana que estava composta pels tres estaments. Aquest parlament evolucionarà amb el nou règim de democràcies representatives liberals com la Cambra de Representants i els estaments en partits polítics.

La il·lustració és un moviment intel·lectual que va qüestionar tots els principis de l'Antic Règim. Influïts per René Descartes proposaven que la raó era l'únic mitjà per conèixer i entendre el món. Creien en la llibertat, la igualtat de tots els éssers humans. Creien en l'educació i el progrés per aconseguir el coneixement i la felicitat.

En el camp de la política Montesquieu va proposar la divisió de poders, Rousseau el principi de sobirania nacional i Voltaire proposava la necessitat de limitar el poder reial per mitjà del parlament.

Tot això va ser un brou de cultiu perquè el 14 de Juliol de 1789 esclatés la Revolució francesa. Amb el triomf de la revolució, es va veure la necessitat de fer una declaració on es definís els drets de l'home. Així, el 26 d'agost de 1789 es va redactar la declaració dels drets de l'home i del ciutadà. Consta de disset articles en els quals es proclama:

- Tots els homes neixen i resten lliures i iguals en drets.
- Els drets de l'home són: la llibertat, la propietat, la seguretat i la resistència a l'opressió.
- La sobirania resideix en la nació i no en la monarquia.
- Dret a la seguretat jurídica. Tots els homes són iguals davant la justícia
- Dret a participar en l'elaboració de la llei mitjançant representants elegits democràticament.
- Dret a la presumpció d'innocència.
- Dret a la llibertat d'opinió i religiosa.
- Dret a la llibertat d'expressió.
- Deure universal al manteniment de les despeses de l'administració.

La declaració elimina els estaments socials en què es dividia l'Antic Règim de manera que iguala tots els homes en drets i deures. Si bé la declaració dels drets de l'home i del ciutadà va ser el reflex d'un canvi de règim, cal remarcar que la Revolució francesa va ser una revolució burgesa perquè els drets que menciona la declaració no té en compte les necessitats de:

- Les dones.
- Les nacions sense estat.
- El quart estat, és a dir, classes populars, urbanes i pageses

El 5 de setembre de 1791, Olympe de Gouges redacta la declaració dels drets de la dona i de la ciutadana. En la declaració s'exigeix la plena assimilació legal, política i social de les dones. És el primer document en evocar la igualtat jurídica i legal de les dones amb relació als homes. Es va presentar a l'assemblea legislativa de França, però va quedar en estat de projecte perquè la declaració no va trobar una resposta favorable per part dels diputats. No va ser fins al 1840 que es van publicar alguns extrems, i no serà fins al 1986 que es va publicar íntegrament el text. Tot i això, la declaració dels drets de la dona i la ciutadana no es pot considerar el primer document que reclama la igualtat dels drets d'homes i dones. El filòsof Nicolas de Condorcet va fer prèviament una defensa en favor de les dones. En tot cas la declaració d'Olympe de Gouges va marcar l'inici de la lluita de les dones pel ple reconeixement de la igualtat de drets entre home i dona.

El segle XX va estar marcat per dues guerres mundials que van sacsejar el món. Però la diferència entre la primera i la segona guerra va ser el patiment de la població civil (bombardejos de ciutats, execucions de civils) i les atrocitats comeses a les minories nacionals (jueus, gitanos, etc.). Aquests fets van ser el detonant de veure la necessitat de redactar un document on s'exposessin els drets de l'ésser humà. Així va néixer la Comissió de Drets Humans de Nacions Unides.

Es va crear un comitè de redacció integrat per membres de la comissió de 18 persones procedents de vuit estats de diverses formacions polítiques, culturals i religioses i distribuïts geogràficament per tot el planeta. La comissió va estar presidida per Eleanor Roosevelt, vídua del president dels EUA Franklin Delano Roosevelt. Eleanor Roosevelt va ser una dona molt controvertida per donar suport a la igualtat racial, pel ple reconeixement dels drets de les dones. Va ser ella l'ànima del comitè de redacció. Si bé en la redacció del document estaven representades gran part de les cultures i religions, això no és obstacle perquè hi hagi oposicions per part d'alguns països a alguns articles de la DUDDHH. Així, els països musulmans no accepten la llibertat per canviar de religió, ni d'acceptar el matrimoni sense discriminació i sense consentiment! Tampoc el Vaticà l'ha adoptat mai.

- El primer article declara la igualtat dels éssers humans.
- El segon article declara que tota persona té dret a què es respectin els drets i les llibertats proclamats en la declaració.
- Els articles 3 a l'11 especifica els drets personals.

- Els articles 12 al 17 recullen els drets de l'individu en relació amb la comunitat.
- Els articles 18 al 21 recullen els drets de pensament, de consciència, de religió i llibertats polítiques.
- Els articles 22 al 27 aborden els drets econòmics, socials i culturals.
- Els articles 28 al 30 fan referència a les condicions i límits amb què tots els drets s'han d'exercir.

La Declaració del Drets Humans és un bon document que no està exempt de crítiques perquè uns la consideren eurocèntrica, altres la consideren judeocristiana, el món musulmà ha creat un document similar però adaptat a la Xaria per qüestions de llibertat religiosa i consentiment en el matrimoni.

Però, en la meua opinió, el gran inspirador de la Declaració de la Declaració Universal dels Drets Humans és sobretot Immanuel Kant, perquè pel filòsof, la persona mai pot ser un mitjà o un objecte per aconseguir un fi, sinó que és un fi en si mateix, únic, insubstituïble, amb un valor intrínsec que es denomina dignitat. La persona resideix en el regne de la dignitat i, per tant, no té preu. Segons Kant, la dignitat resideix en la llibertat, la moralitat, la racionalitat i l'autonomia de la voluntat. La gran aportació de la Declaració Universal dels Drets Humans és que dignifica la persona, posa al centre de tota política a la persona i obliga els estats a adaptar el seu ordenament jurídic als articles de la declaració.

Malauradament, no tots els països que han signat la declaració segueixen els seus principis. Les polítiques econòmiques neoliberals que s'estan aplicant en el món occidental disten molt de complir els articles referits als drets econòmics, socials i culturals. Les polítiques migratòries dels països occidentals disten molt de complir els mateixos articles. I perquè no dir-ho, algunes religions disten de complir alguns articles de la Declaració de Drets Humans.

Rubén Pallàs Capó
Membre de l'Església Protestant de Barcelona Centre

i la seva possible extradició als Estats Units

El passat 20 de febrer va tenir lloc a Barcelona, així com a altres 57 ciutats del món, una manifestació davant del Consolat Britànic, prop de la Plaça Francesc Macià, amb l'assistència d'almenys set membres de l'ACAT. Va congregar-s'hi molta gent; tanta, que es va haver de tallar la Diagonal perquè la gent no hi cabia, malgrat que ni TV3 ni les principals ràdios del país l'anunciessin abans (i val a dir que tampoc no en van parlar gaire després). Ni tan sols TV3 no va enviar ningú a fer fotos, tot i que sí que va parlar del cas Assange, reproduint també fotos de la manifestació de Londres, i publicant una entrevista de Fidel Narvaez, ex-Cònsol de l'Equador a Londres. Cal remarcar en positiu la gran ajuda del govern equatorià de Rafael Correa, que el va acollir durant molts anys, i, sobretot, la dignitat de l'advocada Stella Assange, esposa del detingut i mare dels seus dos fills.

L'ACAT sempre ha donat suport a Julian Assange, per exemple en els butlletins trimestrals 142 i 143, com es pot veure a la nostra pàgina web, clicant: "Què fem?" i "divulgació".

Som molts els qui considerem que seria molt greu que s'aprovés l'extradició. En efecte, aquest cas seria llavors comparable al cas Navalny, donat que Assange podria tenir el mateix desenllaç. Seria igualment la fi de la llibertat del periodisme i la democràcia en molts països, podria retrocedir. Concretament, a Catalunya per exemple, es podria posar "molts obstacles" a mitjans crítics amb el poder, com ara Vilaweb, Octubre, l'ANC, Omnium ... I què passaria a certs països de l'Àfrica, Amèrica o Àsia, on ja sovintegen les autocràcies? Si el Regne Unit concedeix l'extradició, no augmentarà l'autocensura dels mitjans de comunicació al moment de divulgar temes delicats pels Estats?

Emili Chalaux i Ferrer,
president de l'ACAT

ALEKSEI NAVALNI

El cas Navalni el tractarem més profundament que el tema Assange, atès que aquest darrer ja havia estat abordat darrerament en butlletins de l'ACAT.

Aleksei Navalni, advocat, activista i polític, va patir empresonaments continus durant la seva vida. Ja el 2011 va ser condemnat a 15 dies de presó; el 2013, fou acusat de malversació de fons, però una astúcia judicial li va permetre sortir de la presó i poder-se presentar a les eleccions de l'alcaldia de Moscou en què va quedar segon; el 2017 li va caure una nova condemna de 5 anys, que només va complir parcialment, però que li va impedir presentar-se a les eleccions russes del 2018.

El 2020, Navalni va acusar Putin d'haver intentat assassinar-lo. Va poder ser atès a Alemanya, amb el permís de Putin, i allí van descobrir el Novitxok, com a causa de l'enverinament.

Als 5 mesos de l'enverinament i ja restablert, Navalni va mostrar la seva valentia i, dient-se: *"com que em poden assassinar a qualsevol part del món, vull que això, si passa, esdevingui al meu país"*, va voler tornar a Rússia. El règim rus ja estava preparat per empresonar-lo i li van caure dues sentències: primer una de 9 anys i, més tard, una de 19 anys per diferents causes.

Navalni era un expert informàtic i en xarxes socials. El 2021 va publicar un vídeo on es mostrava un gran palau, propietat de Putin, finançat irregularment, amb un cost suposat de 1.370 milions d'euros. En 3 anys, aquest vídeo va acumular més de 130 milions de visualitzacions arreu del món. Després del seu enverinament, va editar un altre vídeo d'investigació on es mostraven tots els detalls de l'operació, inclosos els noms dels agressors, que assolí 44 milions de visualitzacions. Sempre va denunciar, sense por, la corrupció en el sí de l'administració russa. Evidentment, tots aquests fets anaven incrementant l'hostilitat del president Putin envers Navalni.

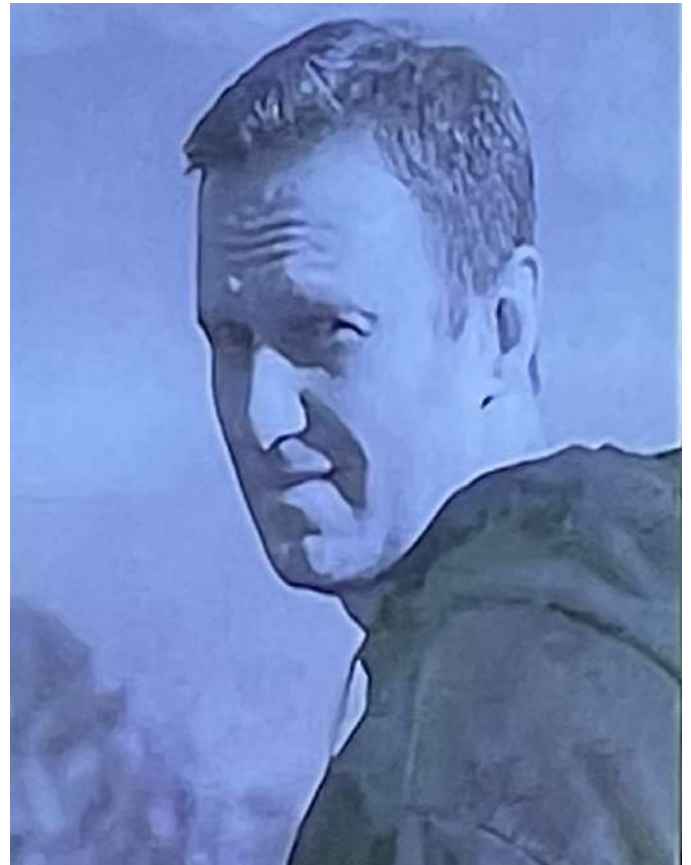
Finalment, com tots sabem, el dia 16 de febrer del 2024 va morir en una presó de l'Àrtic.

Iulia Navalnaia, la seva vídua, té la intenció de continuar la lluita iniciada pel seu marit; ho tindrà, però, molt difícil perquè, a Rússia, l'associació de l'Aleksei Navalni és considerada com un grup extremista, igual que Estat islàmic o Al Qaeda.

A parer nostre, Aleksei Navalni constitueix un cas que es podria anomenar **"pena de mort sense judici"**, és a dir, i com asseguren alguns periodistes, un assassinat polític, decidit pel president Putin. La

seva mort ve a allargar la ja insuportable i feixuga llista d'enverinaments, accidents i assassinats, com Anna Politkóvskaia, Serguei Skripal, Aleksander Litvinenko i molts altres, si tenim igualment en compte també la dissort de nombrosos personatges de l'elit russa, desapareguts darrerament arreu del món.

Emili Chalaux i Ferrer,
president de l'ACAT

L'assassinat de Salvador Puig Antich

A les 9:40 del dia 2 de març de 1974 van executar al garrot vil a Salvador Puig Antich, a la zona de paqueteria de la presó Model de Barcelona.

És per aquest motiu que s'han celebrat diversos recordatoris dels 50 anys de la seva execució. En detallem tot seguit alguns:

- . Memorial Democràtic. Una setmana d'activitats a la Model.
- . Ajuntament de Barcelona. Acte institucional al Saló de Cent.
- . Televisió de Catalunya. Emissió de la sèrie "Puig Antich. El llibre vermell".
- . Cementiri de Montjuïc. Lectura de Manifest.
- . Vallcarca (Barcelona). Inauguració d'un mural.
- . Vilanova i la Geltrú. Conferència.
- . Sant Andreu de Palomar (Barcelona). Concert, projecció, xerrada.
- . Vilafranca del Penedès, taula rodona.
- . Difusió en molts mitjans de comunicació, i molts d'altres.

Alguns membres de la junta de l'ACAT ens vam desplaçar a Vilafranca del Penedès, on ens havien convidat a sentir una taula rodona sobre l'assassinat, amb la presència de la Montse Puig Antich, l'advocada Magda Oranich, l'escriptor Jordi Panyella i l'historiador Josep Pimentel, moderats pel periodista Jordi Eroles.

Organitzada per Omnium de l'Alt Penedès de forma brillant, es van anar explicant aspectes, sovint no coneguts, del procés que va haver de patir el Salvador. També es va parlar de la relació de la família amb Vilafranca.

Al final, el moderador va donar la paraula a l'Emili Chalaux, el nostre president, per tal que expliqués alguns aspectes de la pena de mort al món. L'Emili va exposar els casos de:

- . La situació de la pena de mort a l'Àfrica, i molt especialment a la Rep. Democràtica del Congo.
- . L'execució de Kenneth Smith, a Alabama.
- . Robert Badinter, el ministre francès que va derogar la pena de mort a França, mort feia uns dies a París.

La sala estava plena de gom a gom, i a la sortida es van lliurar alguns butlletins de l'ACAT als assistents, per recordar que encara hi ha feina per fer, **atès que la PENA DE MORT continua vigent en molts països.**

Pepa Viader i Ignasi Llorens
Membres de la Junta de l'ACAT

Kenneth Smith, asfixiat amb nitrògen

El 25 de gener de 2014, a l'estat nord-americà d'Alabama, va tenir lloc la primera execució al món per asfíxia amb gas nitrogen. El nitrogen en si no és tòxic; però si a través d'una màscara de gas se subministra únicament nitrogen, aquest element desplaça i substitueix l'oxigen, que és el gas que es necessita per respirar, provocant llavors la mort per asfíxia.

L'execució va durar 22 minuts, durant els quals el reu va patir convulsions violentíssimes, es va aixecar la llitera i tot, i va treure bromera per la màscara. Va ser una veritable tortura d'una persona durant els 22 minuts de l'execució. I tot això en presència de la seva dona i d'altres familiars.

Per fer-se càrrec del caràcter horrorós d'aquest procediment, només cal dir que molts veterinaris rebutgen aquest sistema d'execució en animals perquè comporta una tortura i un patiment exacerbats.

Alabama, doncs, fent prova d'una immensa i inhumana perversitat, en comptes d'evolucionar vers la moratòria o

cap a l'abolició de la pena de mort, llisca malauradament cap a l'extrem oposat.

Emili Chalaux i Ferrer
President de l'ACAT

Resum de la XXXVIIa assemblea de l'ACAT

S'ha celebrat la XXXVIIa Assemblea General Ordinària de l'ACAT, el dissabte 23 de març del 2024, al Monestir de Sant Pere de les Puel·les.

El President, Emili Chalaux, ha donat la benvinguda i s'han repartit uns fulletons amb l'ordre del dia, la memòria, l'estat de comptes i les crides. L'Oriol Llobet, tresorer, ha fet el recompte de vots, que, en un total de 57 corresponen a 20 persones presents en l'assemblea i 37 vots delegats. Hem fet la pregària inicial.

S'ha llegit l'acta de l'Assemblea anterior, que s'ha aprovat per unanimitat.

El president ha fet la lectura de la Memòria: situació del pres de Múrcia, Luis-José Galán; reunió amb el director d'Afers Religiosos, Carles Armengol; participació al Café-ACAT a l'abril; trobada amb María Martín del grup *IM Defensoras* al maig; reducció de la quota de manteniment de la web; visita al Museu de la Memòria, organitzat per las *Feministas autoconvocadas por Nicaragua*; participació en el 50è aniversari de Puiggraciós; al juliol va venir la Charis, becària, i va fer un informe de la situació de Drets humans a Nicaragua; al juliol l'Emili va anar a Ginebra i va parlar dos minuts sobre els Drets humans a Espanya davant el CAT de l'ONU; l'1 d'octubre tres persones de la nostra Junta ens vam entrevistar amb la directora i la presidenta de *Justícia i Pau*; del 23 al 26 d'octubre, dos membres de l'ACAT van participar en el *Dia de la Diversitat* en el qual 160 alumnes, de 13 a 15 anys, van assistir al nostre taller, al llarg de quatre matins, on per mitjà d'un film es va conscienciar sobre la tortura i la pena de mort; al novembre vam fer un monogràfic de Drets humans, per ser difós el 10 de desembre, data del 75è aniversari de la Declaració universal de drets humans. La Memòria s'ha aprovat per unanimitat.

La Pepa Viader i l'Ignasi Llorens han fet l'exposició dels butlletins i de la plana web.

Després d'un descans, que hem aprofitat per saludar-nos i refer forces amb un refrigeri, hem reprès l'assemblea.

El tresorer ha fet una exposició molt completa de l'estat de comptes de l'ACAT. S'ha aprovat per unanimitat, així com el pressupost i la quota anual, que continua igual.

S'ha tractat la situació dels membres de la Junta, prèvia la lectura de l'article 17 dels Estatuts. L'Assemblea ha renovat els càrrecs per 1 any més, renovant també la confiança en el President. La presència a la Junta de la Isabel Roura, que ha estat molt activa i molt significativa durant molts anys, ha estat substituïda per en Carles Capó, de la seva església protestant.

La Pilar Lladó i la Montserrat Fenosa han informat de les Crides institucionals i les Crides urgents.

La Pepa i l'Ignasi han llegit un full de les necessitats de l'ACAT, completant altres persones de la Junta els diferents punts, animant tothom a fer més gran la família de l'ACAT. Dues persones joves entre els assistents s'han ofert a col·laborar.

Després de dinar 19 persones a l'hostatgeria, de 15'30 a 17h ha continuat l'Assemblea, amb l'interessant explicació de l'Ana Gimeno sobre "**La cuestión palestina**", que ha estat seguida per un interessant diàleg.

Donem gràcies a Déu per la feina feta i pels projectes de futur.

Montserrat Martínez Deschamps
Secretària de l'ACAT

Violència i fàbrica de culpables a Chiapas

La violència armada no és nova a Chiapas. No obstant això, és evident el seu increment, la diversificació d'actors que en disposen, i l'ampliació d'escenaris davant dels quals s'utilitza. Cada vegada és més recurrent el flux d'armes d'ús exclusiu de l'exèrcit. Mentre els anys noranta el recurs a les armes es restringia a actors identificats amb una certa homogeneïtat, actualment és molt preocupant la seva diversitat i opacitat.

El 2015 ha estat identificat com l'any en què la violència armada es va convertir en central per a molts actors civils, utilitzada per aconseguir un control polític, social, econòmic o territorial, imposant-se davant d'altres actors amb els quals mantenen algun tipus de conflicte.

Si analitzem més de 40 conflictes violents entre 2015 i 2022, des del **Centro de Derechos Humanos Fray Bartolomé de las Casas (Frayba)** observem una pluralitat d'actors armats que exerceixen una violència generalitzada contra la població. Actuen enmig d'una disputa territorial per part de la delinqüència organitzada i amb probables vincles amb grups criminals, cèl·lules delictives regionals o locals que busquen aconseguir fins propis en disputes locals, situacions de tensió i conflictes socials.

La violència present en aquests casos implica violacions greus de drets humans, per la qual cosa és important comprendre-les com el resultat d'una espiral de violència i no en termes aïllats. En aquest sentit, el desplaçament forçat és una conseqüència recurrent en conflictes per terra, en disputes pel poder polític i en les que es presenten en el marc de disputa de càrtels, que es caracteritzen per afectar població aliena al conflicte.

Des de fa més de dos anys s'ha anat aguditzant aquesta disputa en el territori caracteritzada per un

fort control social a partir del terror i la violència armada. D'acord amb notes periodístiques i testimoniatges anònims, alarma que entre les tàctiques dels grups criminals s'hagi pres com a ostatge a la població civil. És utilitzada com a escut de guerra, forçada a participar en mobilitzacions, bloquejos i enfrontaments en favor d'algun dels bàndols. La situació ha estat especialment àlgida a la regió fronterera amb Guatemala.

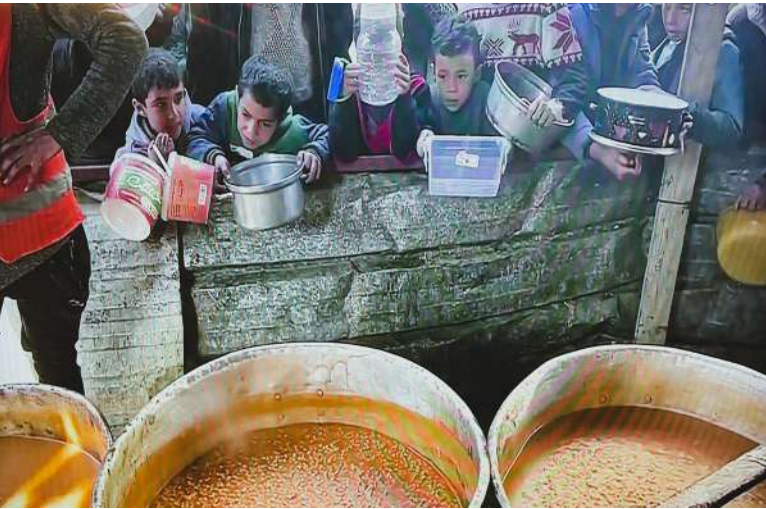
Davant aquest panorama, l'Estat es mostra totalment depassat. En comptes d'atendre les causes de la violència, cerca simular un estat de governabilitat i bon funcionament de les instàncies de procuració i impartició de justícia. Destaquem en particular un patró de "fabricació de culpables" en el qual persones innocents són acusades de delictes greus i condemnades a penes generalment molt altes.

És un patró sistemàtic discriminatori que posa en risc i manté el control polític sobre les persones acusades. L'aparell penal chiapaneco, en sintonia amb els patrons nacionals, perpetua així una política punitiva que afecta el principi d'igualtat, pilar fonamental del sistema nacional i internacional de drets humans. La fabricació de culpables lesiona greument el dret al lliure desenvolupament de la personalitat i ocasiona severos danys en els àmbits familiar i social.

No hem de deixar de notar que afecta també les persones víctimes d'aquests delictes. El seu dret a la veritat es veu seriosament afectat per la simulació de justícia que representa la fabricació de culpables. Així, aquestes persones passen a un segon pla, relegades per una política en la qual l'interès central és la imatge del règim polític de torn.

Crides dels socis

La primera crida de desembre és una crida a les autoritats d'Israel perquè redueixin tot el possible els danys a persones innocents en l'actual guerra amb Hamàs. Es demana la intercessió del president de la República francesa, ens unim a la petició de l'ACAT-França, i es demanen també les gestions de l'ambaixadora de França a Madrid perquè tracti de deslliurar Israel de la ignomínia de cometre crims de guerra com fa ara.

La segona de desembre es refereix a un jove de Mèxic obligat amb tortures a declarar-se culpable d'un assassinat, aparentment amb l'objectiu de poder tancar el cas donant a l'opinió pública el nom d'un "autor". Sembla que la revisió del cas, actualment en curs, permetrà revertir la condemna i que el jove recobri la llibertat.

La tercera crida exposa el cas d'un periodista de Camerun segrestat i torturat, assassinat o mort per la gravetat de les tortures. La investigació dels crims no avança el que caldria i es tem que els interessos polítics segueixin endarrerint la resolució del cas que, actualment, només s'investiga, ja atenuat, amb càrrecs de «complicitat de segrest i de tortura», sense parlar de «mort».

La primera de gener presenta un exemple de com es tracten els presos polítics a Vietnam, on fa la impressió que les autoritats prefereixen que els presos morin, almenys en el cas de presos incòmodes, com poden ser els de delictes polítics o de curació difícil o lenta.

La segona crida presenta la situació d'un periodista, nascut a Moscou i fill de pare rus i de mare filla dels nens traslladats a Rússia durant la Guerra Civil espanyola, empresonat a Polònia perquè aquest país el considera un espia rus. Encara que després de 23 mesos sembla que no hi ha proves que sigui espia i no només periodista, la fluïdesa amb la qual parla rus fa que les autoritats poloneses no se n'acabin de fiar, puix que va viure 10 anys a Rússia de petit, encara que disposa de passaport espanyol per la mare i família, i també de passaport rus pel seu pare.

La tercera presenta el cas de cinc militars que van conèixer un robatori i, sense poder fer actuacions de caràcter judicial, van intentar resoldre'l pel seu compte recorrent a la tortura dels sospitosos. La crida reclama que s'esbrinin els fets i se sancioni als responsables de les tortures.

La primera crida de febrer es refereix al cas de dos defensors dels drets humans de Mèxic, dedicats a col·laborar amb comunitats autòctones i ajudant-les a mantenir els seus drets ancestrals enfront de les empreses explotadores dels recursos naturals del seu territori. La incapacitat del govern per donar la més mínima explicació del lloc on poden trobar-se ni de les investigacions fetes, porten a suposar, després d'un any, la possibilitat d'un assassinat.

La segona parla d'un periodista de la República Democràtica del Congo, al qual es persegueix sense que, per ara, s'hagin aportat proves del seu delictes. Detingut el setembre, sembla que l'objectiu sigui impedir que pugui continuar amb el seu treball.

La tercera crida pretén animar el govern federal de Mèxic a actuar seriosament contra els grups paramilitars que, en alguns estats, expulsen de les seves terres les comunitats indígenes establertes en zones de bons recursos naturals. És una pràctica present en diferents estats mexicans i la crida en presenta un cas clar que, per ara, ni el govern federal ha resolt. Es tracta de 144 famílies desplaçades des de 2020 que no poden tornar a casa seva.

Titulars i darreres notícies

"Perdí la esperanza y las ganas de vivir en una cárcel rusa", declara un prisionero de guerra ucraniano

un.org (15.03.2024)

Israel-Palestina: empleados de UNRWA denuncian torturas durante sus detenciones para obtener confesiones

un.org (05.03.2024)

Espanya va tornar més de 4.000 migrants al seu país el 2023

elperiodico.cat (05.01.2024)

Destrucción, humillación y profanación de tumbas: los vídeos que muestran los abusos del Ejército israelí en Gaza

eldiario.es (28.01.2024)

Iúlia Navàlnaia: "Continuaré la feina d'Aleksei Navalni"

elnacional.cat (19.02.2024)

IRÁN COMETIÓ "CRÍMENES CONTRA LA HUMANIDAD" AL REPRIMIR LAS PROTESTAS POR LA MUERTE DE MAHSA AMINI, SEGÚN LA MISIÓN DE LA ONU

elpais.com (08.03.2024)

Alta judicatura arbitrària espanyola: comentari

A la portada del llibre que veureu a l'enllaç del peu, trobareu un títol molt explícit: ***Acusados de terrorismoihadista en prisión preventiva: una historia de automatismo, exceso y disfunción.***

José Núñez Fernández, professor de Dret Penal, va tenir accés a les sentències dictades per l'*Audiencia Nacional* i el *Tribunal Supremo*, i va descobrir que entre els 153 procediments judicials compulsats, que afecten 432 acusats, n'hi havia 430 que, malgrat una total absència de violència, havien estat arbitràriament condemnats a presó preventiva, i comportaven, en alguns casos, sentències llargues i règims d'aïllament.

L'autor va demostrar molt coratge, ja que un cop descobertes aquestes greus anomalies, va decidir publicar-les i, a més, va incloure en el títol els adjectius "excés" i "disfunció".

Quan a l'ACAT ens vam assabentar de la publicació d'aquest llibre, ens va captar immediatament l'atenció atès que nosaltres sempre hem defensat el cas de Luis-José Galán, acusat de gihadisme i condemnat, malgrat no haver comès cap acte de violència, a vuit anys d'aïllament.

Segons un advocat especialitzat en aquest sector, aquest sistema permet als jutges empresonar els islamistes i així impedir-los un eventual proselitisme a través les xarxes, ja que a les presons no poden disposar d'ordinadors ni de connexió a Internet.

Hem comunicat a la FIACAT la publicació d'aquest llibre: (<https://acat.pangea.org/cartes-obertes/>) i [aquí](#).

Emili Chaux i Ferrer
President de l'ACAT

Clàssics de la pau i de la noviolència

La col·lecció “Clàssics de la pau i de la noviolència”, coeditada amb Angle Editorial, té la voluntat d'oferir i mostrar el coneixement i l'obra de persones, idees, compromisos i accions que, per la seva importància objectiva i pel seu potencial inspirador, han esdevingut referents en el camp de la pau i de la noviolència.

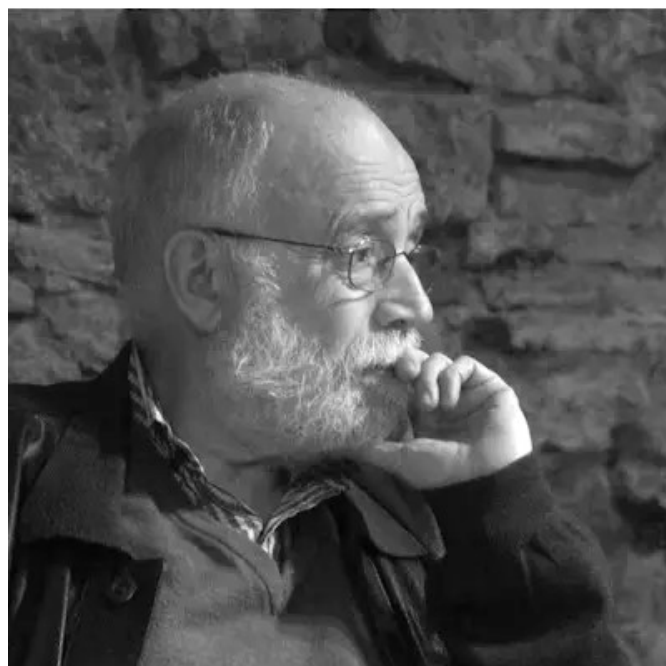

Aquesta obra recull vuit textos (articles, cursos i conferències) i dos testimonis inèdits del filòsof i pacifista català en els quals queda palès el seu activisme en favor de la pau i la noviolència.

El seu compromís per Catalunya i la societat en general, la influència de la lluita no violenta de Gandhi, l'humanisme i l'alliberament personal i col·lectiu són els temes principals d'aquests escrits.

Fèlix Martí escriu al pròleg: “Xirinacs va pensar que la utilització de les estratègies de Gandhi i els seus mètodes era un camí adequat i amb possibilitats d'èxit.

Estava disposat a assumir el cost d'una resistència a cara descoberta”.

Papers de Pau és una recopilació del llegat pacifista d'Arcadi Oliveres (1945-2021) que reuneix bona part del seu pensament per a la construcció d'un món més just i humà. Una selecció de textos, alguns inèdits, que tracen un camí que va de la denúncia de la guerra (els seus motius i arguments economicistes, les despeses absurdes i els interessos ocults) fins a la necessària cultura de pau, passant per totes les possibilitats de desarmament, els referents i les entitats de pau i les reflexions que ens orienten cap a la justícia global. Perquè com ell ens ensenyava, no hi ha pau sense justícia.

Aquest recull mostra, en tota la seva diversitat, la ingent tasca divulgadora d'Oliveres en l'àmbit de la pau.

Amics i amigues, si sabeu de llibres, films, teatre o activitats culturals o socials, interessants en drets humans, feu-nos-ho saber, si us plau, per afegir-los a aquesta secció. Gràcies.

Us presentem un Camí de la Creu amb els crucificats, fet per la sòcia Montserrat Llopart. Acompanyem Jesús en el seu camí al Calvari, i a tota la humanitat sofrent. El crit de Jesús és el de tots els crucificats que demanen justícia i misericòrdia.

13ª ESTACIÓ: JESÚS ÉS DAVALLAT DE LA CREU

A la Xina, Ho Duy Hai va ser condemnat a mort l'any 2008, després d'una investigació feta de pressa i basada únicament en una confessió obtinguda sota tortura. Va aconseguir que la seva execució fos aturada pel president de llavors, gràcies a la pressió de l'opinió pública. El 30 de novembre de 2019, la Fiscalia Popular Suprema va anunciar que aquest cas havia sofert vicis de procediment seriosos, que afectaven la qualitat de les proves recollides per inculpar-lo.

Ho Duy Hai porta 14 anys al corredor de la mort, cosa que angoixa també els seus parents. Podrà ser davallat de la seva creu?... I quan?...

Jesús: A Tu, et van davallar de la creu, però ja sense vida. Els braços amorosos de la Mare et van acollir. Ella va ser la companya, sempre ferma i constant, en el teu camí de redempció.

Senyor: Mira, amb els teus ulls de misericòrdia, a Ho Duy Hai i a tants germans i associacions, que esperen un dia poder trobar qui pugui davallar-los de tanta creu injusta, i treballar amb llibertat en defensa dels drets humans de totes les persones. Que no quedi res a fer en aquest sentit, perquè nosaltres mirem cap a una altra banda, sinó que els ajudem a la mesura de les nostres possibilitats.

Podeu descarregar tot el document "2024-Camí de la Creu" a la nostra web, i [aquí](#)

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Web: <https://acat.pangea.org>

Correu electrònic: acat.secretaria@pangea.org

Anglí, 55 (08017 – Barcelona)

Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)

Donatius a:

<https://acat.pangea.org/fes-una-donacio/>

Accedeix a la nostra web:

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

L'ACAT és una associació ecumènica que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, l'ACAT ja existeix a 30 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria col·laborar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres a <https://acat.pangea.org/collabora-i-fes-te-soci/>

Dipòsit legal B 17275-1987